

Клаудия Пинеиро - „Бетибу“

В понеделник влизането в затворения жилищен комплекс „Ла Маравийоса“ отнема най-много време. Опашката от домашни помощници, градинари, зидари, водопроводчици, дърводелци, техници по електрически и газови инсталации и всякакви строителни работници сякаш няма край. Гладис Варела го знае. Затова се проклина там, пред бариерата с надпис „Персонал и доставчици“, където стои зад поне петнайсет-двайсет души, които също като нея се опитват да влязат. Проклина се, че не си е презаредила електронната карта, която ѝ осигурява пряк достъп. Но картата изтича на всеки два месеца и времето, в което може да се презареди, съвпада с часовете, в които тя работи за господин Часарета. А господин Часарета не се отличава с добър характер. Или поне винаги е намусен и това негово изражение плаши Гладис. Макар че тя не знае дали начинът, по който я гледа, се дължи на факта, че е мрачен, студен или неразговорлив. Във всеки случай по тази причина досега не е посмяла да го помоли да си тръгне порано или да отскочи за малко до будката на портала, за да презареди картата си за влизане. Заради изражението, с което я гледа. Или не я гледа, защото всъщност господин Часарета рядко я поглежда. Конкретно нея. Гледа изобщо, гледа наоколо, гледа към градината или гледа бялата стена отсреща. Винаги навъсен, сериозен, сякаш е недоволен. Но е разбираемо, след всичко, което е преживял. Добре, че има поне подписаното от него разрешително за влизане. Вярно, че ще трябва да чака на опашката, както и чака, но няма да се наложи да се обаждат на господин Часарета, за да потвърди влизането ѝ в комплекса. Господин Часарета не обича да го будят, а той обикновено спи до късно. Често си ляга по никое време. И пие. Много. Така мисли Гладис или предполага. Защото често намира чаша и бутилка уиски на различни места в къщата – там, където господин Часарета е заспал предишната нощ. Понякога е в спалнята. Друг път е във всекидневната, на верандата или в стаята за кино, която имат на втория етаж. Не „имат“, а „има“, защото след смъртта на жена си господин Часарета живее сам. Но за онова – за смъртта на жена му – Гладис не пита, не знае и не иска да знае. Стига ѝ каквото бе видяла по новините. И не я интересува какво говорят хората. Тя работи в тази къща от две години, а госпожата е умряла преди две и половина или три години. Три, май така ѝ казаха, не помни точно. Тя е старателна, а господин Часарета ѝ плаща добре и навреме и не ѝ прави забележка, ако счупи чаша, ако на някоя дреха остане петно от белина или ако се случи да поизгори сладкиша. Само веднъж ѝ вдигна скандал, голям скандал, когато нещо изчезна – една снимка, но после господинът разбра, че не я е взела тя, и дори си го призна. Не се извини, но призна, че не е била тя. Тогава, въпреки че той не се бе извинил, Гладис Варела му бе простила. И се старае да не си го спомня. Защото не си струва да простиш нещо, ако не си го изкараш от главата – поне тя така си мисли. Това е положението, Часарета е вечно навъсен човек, но можеш ли да имаш претенции работодателят ти да не е такъв? Твърде много нещастия има наоколо, за да не е така.

Опашката напредва. Някаква жена се оплаква, защото госпожата ѝ забранила да влиза в комплекса. „Защо?“ – крещи с цяло гърло. „За каква се мисли? – продължава да вика. – Толкова шум заради някакво гадно сирене!“ Гладис не чува какво отговаря на крясъците на жената дежурният пазач от другата страна на прозорчето. Сега тя профучава като бясна покрай Гладис и Гладис се сеца, че я познава. От вътрешния микробус или пък са вървели заедно първите няколко преки, не помни точно, но я познава, виждала я е. Пред нея има още трима мъже – изглеждат приятели или се познават, или пък работят заедно. Единият се бави повече, защото не е регистриран, искат му личната карта, правят му снимка, слагат пломба със сериен номер на велосипеда му, за да удостоверят, че ще излезе със същото колело, с което е влязъл. И

се обаждат на собственика да потвърди влизането му. Преди да го пуснат, записват марката, цвета и състоянието на гумите на велосипеда. И Гладис се пита защо тогава му слагат и пломба с номер. Да не би вътре да намери същото колело, но по-ново, в по-добро състояние и да излезе с него? Голям късмет, си мисли. По-голям, отколкото в автобуса да ти се падне билет с номер палиндром, който се смята за щастлив, или да уцелиш всички числа на бинго. Но мъжът не протестира заради пломбата на колелото, дори не пита. Това е положението, такива са правилата на играта. Приема ги. От друга страна, така е по-добре, си мисли Гладис, така можеш да докажеш, че не си задигнал нищо чуждо, че си почтен. По-добре да запишат данните, а не после да те обвиняват за нищо. За това си мисли Гладис – да не те обвиняват за нищо, когато жената, която допреди малко крещеше на опашката, се приближава до нея.

– Ако научиш за някоя работа, ще ми кажеш ли? – я пита.

И тя ѝ отговаря, че ще ѝ каже. Другата ѝ показва мобилния и я моли:

– Запиши си.

Гладис вади своя от джоба на якето и записва номера, който ѝ диктува жената. Тя я моли да го набере и да изключи – така и тя ще има записан нейния номер. И я пита за името ѝ.

– Гладис – отговаря тя.

– Анабела – казва другата. – Запиши си – Анабела.

И Гладис запаметява името и номера. Жената вече не крещи. Ядът ѝ е отстъпил на нещо друго. Смесица от ненавист и примирение. Разменя си номера на мобилния и с други жени от опашката. Накрая си тръгва умълчана.

Идва редът ѝ и Гладис Варела подава документа. Пазачът вкарва данните ѝ в компютъра и тя незабавно вижда лицето си на екрана. Образът ѝ изненадва – на тази снимка е по-млада, по-слаба, косата ѝ е по-светла – беше се изрусила предния ден, спомня си. Но не беше толкова отдавна. Пазачът поглежда екрана, после поглежда и нея – два пъти – и накрая ѝ казва да премине. Няколко метра по-нататък друг охранител изчаква тя да си отвори чантата. Не е нужно да ѝ го казва. Гладис, както и всички на опашката, знае какво следва. Понечва да я отвори, но ципът заяжда, тя дърпа малко по-силно, докато зъбците отстъпват. Пазачът разбутва нещата в чантата на Гладис, за да види какво има вътре. Тя го моли да запише във формуляра за лични вещи мобилния, който е в джоба на якето ѝ, зарядното и чифт джапанки, които носи в чантата. Останалото е без значение: книжни кърпички, пликче залепнали бонбони; портмонето, в което държи личната карта, банкнота от пет песос и дребни за автобуса на връщане; ключовете за вкъщи и две дамски превръзки. Това няма нужда да го отбелязва, но мобилния, зарядното и джапанките – да. Не иска да има проблеми на излизане, казва тя. Пазачът ѝ връчва попълнения формуляр. Гладис прибира листа в портмонето заедно с личната карта, дърпа ципа в обратната посока и продължава напред.

Пред нея вървят тримата мъже от опашката. Побутват се, шегуват се, смеят се. Новият бута колелото с ръка, за да върви с останалите и да си говорят. Тя се забързва – опашката този понеделник я забави повече от друг път. Отминава ги. Единият ѝ казва: „Здрасти, как си“. Гладис не го познава и той знае това, но тя отвърща на поздрава му. Не е грозен, мисли си, и щом е вътре, значи, има работа. Не го мисли за себе си, тя вече е омъжена, просто си го отбелязва наум. „До скоро“ – казва мъжът, който вече е зад нея. „До скоро“ – повтаря Гладис, ускорява крачка и увеличава разстоянието помежду им.

Когато стига до игрището за голф, завива надясно и след няколко метра завива отново в същата посока. Къщата на Часарета е петата от края вляво, след върбата. Знае пътя наизуст. И знае коя врата Часарета оставя отворена, за да не звъни – кухненската откъм задната веранда. Преди да влезе, прибира вестниците, хвърлени пред вратата – *Ла*

Насион и Амбито Финансиеро. Значи, Часарета наистина още спи. Ако не спеше, щеше да е прибрал вестниците, за да ги прегледа, докато закусва. Гладис хвърля поглед на първата страница на *Ла Насион*, прескача уводното заглавие за последната декларация на президента за имущественото му състояние и се спира на голяма цветна снимка, под която чете: „Два автобуса се сблъскаха на ъгъла на „Боедо“, трима мъртви и четирима тежко ранени“. Тя се прекръства, без да знае защо, навярно заради загиналите. Или заради тежко ранените – за да не умрат и те. После оставя двата вестника върху масата в кухнята. Влиза в помещението за гладене, окачва дрехите си в шкафа, облича униформата. Ще трябва да каже на господин Часарета да ѝ купи нова. След като напълня, гърдите ѝ опъват копчетата, а биетата на ръкавите я стягат, особено когато вдига ръце, за да простира прането. Щом той иска винаги да е с униформа, както ѝ каза още като я нае, ще трябва да ѝ я осигури. Гладис поглежда в коша и вижда, че няма много дрехи за гладене. Часарета е грижлив и обикновено събира всички дрехи от въжето в края на седмицата, но все пак, за всеки случай тя ще иде да провери в задния двор. После ще измие мръсните чинии, които зърна в мивката в кухнята. И ще продължи с баните, които мрази най-много, но така по-скоро ще се отърве от тях. Както и предполагаше, Часарета е събрал всички дрехи. В умивалника няма много мръсни чинии – или той е поизмил нещо в края на седмицата, или се е хранил навън. Тя подрежда чиниите, чашата и приборите да се изцедят върху една кърпа, за да не се хлъзгат по плота от черен мрамор. Отива в мокрото помещение и се връща с дългата дръжка с каучуков накрайник за пода и кофата, в която са парцалът, гумените ръкавици и почистващите препарати. Когато минава по коридора покрай хола, забелязва, че Часарета е седнал в креслото, тапицирано със зелено кадифе – едноместно кресло с висока облегалка, което му е любимото. Така предполага. Креслото е обърнато към големия прозорец, който гледа към парка. Но тази сутрин завесите са спуснати, така че Часарета не се е настанил в него да гледа парка, а седи отпуснат там от предишната нощ. Въпреки че облегалката и полумракът в помещението не ѝ позволяват да го види, Гладис знае, че господин Часарета е там, защото лявата му ръка виси от едната страна на креслото, а под нея, върху дъсчения паркет на пода, се виждат паднала чаша и локва от разлято уиски.

– Добър ден – казва Гладис, като минава зад него на път за втория етаж.

Казва го тихо, колкото да я чуе, ако е буден, но не и да го събуди, ако спи. Часарета не ѝ отговаря. Още е махмурлия, мисли си Гладис и продължава. Но преди да се качи по стълбата, размисля. По-добре да избърше уискито, защото течността прониква в лъснатия с восък под и може да образува едно от ония бели петна, които толкова трудно се премахват, освен ако не се нанесе нов слой восък. А Гладис няма желание да започва седмицата с лъскане на подове. Връща се, изважда парцала от кофата, навежда се, вдига чашата, избърсва уискито до зеленото кресло и пипнешком продължава още малко. Но парцалът веднага попада на друго петно – тъмна локва, която тя не знае от какво е. Пуска бързо парцала, за да не си изцапа ръката, и пипва течността едва-едва, с крайчеца на показалеца – лепкава е. Кръв? – пита се и не може да повярва. Тогава вдига очи и поглежда Часарета. Той е там, пред нея, с прерязано гърло. Разрезът пресича шията от край до край и образува две почти идеални устни. Гладис не знае какво вижда в този разрез, защото при вида на червената плът, кръвта и смесицата от тъкани и вени ѝ се повдига, тя затваря очи и едновременно закрива лицето си с ръце, сякаш не е достатъчно само да затвори очи, за да престане да вижда, а в това време устата ѝ се отваря и от нея се изтръгва само приглушен стон.

Все пак отвращението не трае дълго и отстъпва място на страха. Страх, който не я парализира, а я пришпорва да действа. Затова Гладис Варела сваля ръце от лицето си, налага си да го направи, вдига отново глава, поглежда прерязаната шия, дрехите на

Часарета, изцапани с кръв, ножа в дясната ръка, отпусната в скута, и празната бутилка уиски встрани от тялото, до подлакътника. Без да се замисля, тя се изправя, втурва се на улицата и крещи. Крещи, без да спира, решена да не спира да крещи, докато не я чуе някой.